
Oświęcim-Stare Miasto, st. 13, gm. loco, woj. małopolskie, AZP 103-49/9

Informator Archeologiczny : badania 34, 248

2000

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

XIV-wieczny zamek w stanie ruiny jest poddawany permanentnej penetracji przez tzw. poszukiwaczy skarbów. Badania w 2000 r. miały na celu sprawdzenie dzikiego wkopu przy północnym murze części wschodniej zamku, rozpoznanie stratygrafii, odsłonięcie lica muru magistralnego. Założono 2 wykopy (oznaczone nr 1/2000 i 2/2000), z których wykop 1/2000 obejmował zasięgiem rabunkowy wkop (oznaczony jako A/2000). W obu wykopach stwierdzono bardzo słabo rozbudowaną stratyografię. Podstawową warstwą eksplorowaną był piaszczysty, słabo zgliniony utwór z dużą liczbą kamieni pochodzących z destrukcji muru. Mury zamku w części przyziemia zostały wzniesione z mało starannie obrobionych bloków kamiennych, łączonych niezbyt mocną zaprawą wapienną. W trakcie badań pozyskano około 200 fragmentów ceramiki, kilka gwoździ, fragment prawdopodobnie ostrza siekiery. Niestety nie dają one możliwości precyzyjnych ustaleń dotyczących chronologii, a jedynie umieścić w szerokich ramach chronologicznych obejmujących cały XIV w., co nie pozwala na wysnucie bardziej dokładnych wniosków odnośnie do początków budowy obiektu, a tym samym stwierdzenie słuszności zgłaszanych do tej pory hipotez dotyczących fundatora zamku.

Badania będą kontynuowane.

OŚWIĘCIM – Stare Miasto,
st. 13, gm. *loco*, woj. małopolskie,
AZP 103-49/9

- miasto lokowane około połowy XIII w.

Ratownicze badania archeologiczne, przeprowadzone w lipcu przez mgr Marianę Myszkę (autor sprawozdania, Pracownia Archeologiczna, Kraków). Finansowane przez Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w Oświęcimiu. Czwarty sezon badań. Przebadano powierzchnię około 230 m².

Ratownicze badania archeologiczne zostały przeprowadzone w wykopach instalacyjnych na ul. Jagiełły oraz w południowo-zachodniej części Rynku, wykonywanych w związku z zakładaniem sieci ciepłowniczej na terenie Starego Miasta.

W południowej części Rynku osiągnięto na kilkumetrowym odcinku strop calcowej gliny, który przebiegał 80-90 cm poniżej obecnej nawierzchni asfaltowej. Na długości około 10 m zachował się na głębokości 80 cm również humus naturalny. Nad nim występowały późnośredniowieczne warstwy kulturowe, zawierające spaleniznę i bryłki polepy, które pochodzą ze zniszczonej drewnianej zabudowy przyrynkowej.

Na ul. Jagiełły występowały na głębokości 80-100 cm zbutwiałe szczątki drewna, które są pozostałością dranic i pojedynczych belek, leżących poprzecznie do osi ulicy. Przypuszczalnie stanowiły one dawną nawierzchnię ulicy, która prowadziła na południe, do traktu biegnącego wzdłuż Soły. Na podstawie ceramiki warstwy zawierające szczątki drewna można datować na okres późnośredniowieczny.

Wyżej, na głębokości 60-70 cm, stwierdzono występowanie warstw ubitej ziemi z gliną, które na podstawie ceramiki mogą być datowane na XV-XVI w. Zawierały one dużą ilość otoczków rzecznych, które stanowiły utwardzenie nawierzchni ulicy. Interpretację tych warstw jako nawierzchni ulicy potwierdzają znaleziska licznych podków żelaznych i kawałków obręczy.

W północnej części ulicy, u jej wylotu na Rynek bruk z otoczków został ułożony na podsypce żółtego piasku.

Kontrolowano również wykopy instalacyjne wykonywane na tyłach zabudowań klasztoru Serafitek; nie stwierdzono w nich występowania historycznych nawarstwień.

Materiały i dokumentacja z badań znajdują się w Muzeum w Oświęcimiu. Badania będą kontynuowane.

Piskorzówek, st. 14, gm.
Domaniów, woj. dolnośląskie

patrz: środkowa, młodsza i późna epoka brązu